

POSTANOWIENIE

Dnia 27 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z powództwa E. P.

przeciwko A. w S.

o odszkodowanie za nieuzasadnione wypowiedzenie umowy o pracę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 27 maja 2015 r.,
skargi strony pozwanej o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego
wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Kielcach
z dnia 30 października 2013 r., sygn. akt VI Pa 64/13,

**odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania i zasądza od strony
pозwanej na rzecz strony powodowej 450 zł (czterysta
pięćdziesiąt) tytułem zwrotu kosztów postępowania przed Sądem
Najwyższym.**

UZASADNIENIE

Powódka domagała się zasądzenia od pozwanej na jej rzecz odszkodowania w wysokości 9.210 zł z tytułu niezgodnego z prawem wypowiedzenia umowy o pracę.

Sąd I instancji ustalił, że powódka była zatrudniona u pozwanej od 2 stycznia 2006 r., początkowo na podstawie umowy o pracę na czas określony, a od 31 grudnia 2007 r. na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony na stanowisku specjalisty ds. kadr i płac w pełnym wymiarze czasu pracy. W okresie od października 2011 r. do końca sierpnia 2012 r. powódka była nieobecna w pracy z

powodu korzystania ze zwolnienia lekarskiego związanego z ciążą, a następnie – urlopu macierzyńskiego. Jej obowiązki w tym czasie przejęła inna pracownica. Po powrocie powódki do wykonywania pracy, pracodawca poinformował ją, że do jej zadań będzie należeć wyłącznie dokonywanie rozliczeń kierowców, zaś sprawy kadrowe będzie nadal prowadzić pracownica, która zastępowała powódkę podczas jej nieobecności. Powódka zaakceptowała faktyczne zmiany w swoim dotychczasowym zakresie czynności. Pismem z 1 października 2012 r. pracodawca złożył powódce wypowiedzenie umowy o pracę. Jako przyczyny rozwiązania umowy o pracę wskazał: narażenie interesów pracodawcy, niewykonywanie obowiązków pracowniczych, utratę zaufania do pracownika, niemożność dalszej współpracy na skutek braku porozumienia między pracownikiem a pracodawcą oraz konfliktowy charakter pracownika. W rozmowie towarzyszącej wręczeniu oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę jeden ze współników pozwanej poinformował powódkę, że przyczyną jej zwolnienia jest narażanie jego interesów jako pracodawcy, nie wyjaśniając szerzej powodów wypowiedzenia. Zaproponował powódce rozwiązanie umowy o pracę za porozumieniem stron i zapłatę odprawy, na co powódka nie wyraziła zgody.

Wyrokiem z 23 maja 2013 r. Sąd Rejonowy w Sandomierzu uwzględnił w całości powództwo, nadając wyrokowi w zakresie kwoty 3.070 zł rygor natychmiastowej wykonalności oraz zasądzając na rzecz powódki 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. W ocenie Sądu Rejonowego pracodawca, składając oświadczenie woli o rozwiązaniu umowy o pracę, naruszył art. 30 § 4 k.p. Stwierdził, że przyczyny wypowiedzenia zostały ujęte zbyt ogólnie, a pracodawca nie wskazał żadnych przykładów zachowań powódki potwierdzających okoliczności wymienione w wypowiedzeniu. Konkretyzacja przyczyn wypowiedzenia nastąpiła dopiero w odpowiedzi na pozew.

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego wniosła pozwana, zarzucając naruszenie: art. 45 k.p. w zw. z art. 30 § 4 k.p.; art. 30 § 4 k.p., a także przepisów postępowania: art. 233 § 1 k.p.c., art. 328 § 2 k.p.c. oraz art. 325 k.p.c.

Powódka wniosła zażalenie na postanowienie Sądu Rejonowego w sprawie zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, zawarte w pkt. III wyroku.

Sąd Okręgowy w Kielcach wyrokiem z 30 października 2013 r.: I/ oddalił apelację pozwanej; II/ zmienił wyrok Sądu Rejonowego w Sandomierzu w zakresie pkt. III w ten sposób, że w miejsce kwoty 60 zł zasądził kwotę 360 zł; III/ sprostował oczywistą niedokładność w pkt. I zaskarżonego wyroku Sądu Rejonowego poprzez wpisanie „ustawowymi odsetkami w wysokości” przed liczbą „13%”; IV/ zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 352,52 zł tytułem kosztów procesu za drugą instancję. Sąd II instancji stwierdził, że Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie dowodowe, dokonując oceny wiarygodności i mocy dowodów na podstawie wszechstronnego rozważania zebranego materiału zgodnie z art. 233 § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy ustalenia Sądu Rejonowego przyjął jako własne. Sąd Okręgowy podzielił stanowisko Sądu Rejonowego, że podana powódce przyczyna mająca uzasadniać wypowiedzenie nie była konkretna w rozumieniu art. 30 § 4 k.p., co uzasadniało przyznanie powódce odszkodowania na podstawie art. 45 § 1 k.p. w zw. z art. 47¹ k.p.

Strona pozwana złożyła skargę na niezgodność z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego z 30 października 2013 r., zaskarżając go w całości. Zarzucono naruszenie:

„art. 30 § 1 ust. 2 k.p., polegające na mylnej wykładni, a w konsekwencji uznaniu, że w świetle treści tego przepisu przyczyny wskazane w uzasadnieniu wypowiedzenia umowy o pracę powinny być rozpatrywane łącznie z pozostałymi przyczynami wskazanymi w oświadczeniu woli pracodawcy. Tymczasem prawidłowa wykładnia tej normy prowadzi do wniosku, że wszystkie wskazane w oświadczeniu woli przyczyny powinny być rozpatrywane odrębnie i każda z nich powinna być samodzielnie oceniana przez Sąd pod kątem swej zasadności;

art. 30 § 4 k.p. poprzez przyjęcie, iż przyczyny wskazane przez pozwanego w wypowiedzeniu umowy o pracę w postaci nie są na tyle istotna, aby uzasadniały wypowiedzenie umowy o pracę dokonane powódce;

art. 45 § 1 k.p. poprzez uznanie, że wypowiedzenie powódce umowy o pracę na czas nieokreślony nie było w sposób wystarczający uzasadnione.”.

Zarzucono również naruszenie przepisów postępowania, tj. „art. 350 § 3 k.p.c. w zw. z art. 350 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie sprostowania treści sentencji wyroku Sądu I-ej instancji, pomimo tego że brak było ku temu podstaw prawnych,

a zauważone niedociągnięcie powinno zostać usunięte poprzez instytucję uzupełnienia wyroku.”.

Pozwana wniosła o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach z 30 października 2013 r. oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów postępowania według norm przepisanych. Wskazała, że wzruszenie zaskarżonego wyroku nie było i nie jest możliwe w drodze innych środków prawnych ze względu na zbyt niską wartość przedmiotu zaskarżenia, a niniejsza skarga jest dopuszczalna w rozumieniu art. 424¹ § 1 k.p.c.

Pełnomocnik powódki złożył odpowiedź na skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, wnosząc o odrzucenie skargi, ewentualnie o jej oddalenie i zasądzenie na rzecz powódki kosztów procesu według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia stanowi, zgodnie z art. 424¹ § 1 k.p.c., nadzwyczajny środek zaskarżenia szczególnego rodzaju, który służy kontroli legalności tego orzeczenia, w związku z możliwością ubiegania się o przyznanie od Skarbu Państwa odszkodowania za szkodę wyrządzoną wydaniem prawomocnego orzeczenia (art. 417¹ § 2 k.c.). Orzeczenie niezgodne z prawem, w rozumieniu art. 424¹ k.p.c. w zw. z art. 417¹ § 2 k.c., to orzeczenie nie tylko naruszające prawo, ale orzeczenie, które jest sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami i z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć albo zostało wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawniczej (por. postanowienie SN z 23 kwietnia 2015 r., V CNP 57/14, LEX nr 1678095; postanowienie SN z 6 lutego 2009 r., I BP 20/08, LEX nr 746164).

Uwzględniając charakter skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, celem art. 424⁹ k.p.c. jest wyeliminowanie tych skarg, które są oczywiście bezzasadne. W orzecznictwie Sądu Najwyższego podkreśla się, że oczywista bezzasadność skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem

prawomocnego orzeczenia ma miejsce w sytuacji, gdy bez konieczności wnikliwej analizy prawnej, z bezpośredniego oglądu sprawy wynika, że skarga byłaby oddalona (por. postanowienie SN z 9 stycznia 2014 r., I BP 10/13, LEX nr 1646038 oraz powołane tam orzeczenia).

Skarga pozwanej o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego z 30 października 2013 r. jest oczywiście bezzasadna. Należy zauważyć, co jednoznacznie wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku, że uwzględnienie powództwa stanowiło konsekwencję naruszenia przez pozwaną art. 30 § 4 k.p., a naruszenie to polegało na zbyt ogólnym ujęciu przyczyn wypowiedzenia. W tej sytuacji, tj. stwierdzenia naruszenia art. 30 § 4 k.p., Sąd nie rozważał zasadności wypowiedzenia w rozumieniu art. 45 § 1 k.p. Zarzuty skargi, tymczasem, koncentrują się na ocenie istotności okoliczności wskazanych w oświadczeniu o wypowiedzeniu powódce umowy o pracy z perspektywy przyczyn uzasadniających wypowiedzenie umowy o pracę na czas nieokreślony.

Odnośnie zarzutu naruszenia przepisów postępowania, instytucja sprostowania wyroku służy usunięciu oczywistych niedokładności, błędów pisarskich albo rachunkowych lub innych omyłek. Przez oczywistość, w kontekście art. 350 k.p.c., rozumie się sytuację, w której treść orzeczenia niewłaściwie odzwierciedla rzeczywistość i nie mogąca budzić wątpliwości wolę sądu. Oczywiste niedokładności są to niedokładności obiektywnie i bez wątpliwości dostrzegalne w treści orzeczenia lub wynikające wprost z zestawienia tej treści z zawartością akt, a powstały z powodu technicznej niedoskonałości ujęcia rozstrzygnięcia sądu w słowach, przedstawienia stanowiska sądu w błędnej formie lub w sposób niedokładny, a więc niepełny i nieprecyzyjny (por. wyrok SN z 17 czerwca 2014 r., I CSK 422/13, LEX nr 1532772). Powyższa sytuacja miała miejsce w niniejszej sprawie odnośnie pkt. III wyroku Sądu Rejonowego.

Z tych względów na zasadzie art. 424⁹ k.p.c. orzeczono jak w sentencji.